

(Utdrag fra boken Norge på terskelen, Oslo, desember 2000
(<http://www.skagestad.info/BokNorgePaaTerskelen2000.pdf>), s.97)

Fylkesinndelingen er et pussig eksempel på et bevisstløst og historieløst nasjonsbyggingsprosjekt som tok utgangspunkt i en bakevje -- og ble der. Da kongen tok enevoldsmakt i 1660 ble *amtene* innført som statlig administrativ inndelingsenhet, og slik ble det -- også etter 1814 og videre inn i det 20. århundre. Som et forsinket uttrykk for det 19. århundres nasjonsbyggingsprosjekt ble amtsbetegnelsen da skiftet ut med det gamle rotnorske ordet *fylke*, men det var utenpå. Inndelingen forble den samme som før; noe helt annet enn de gammelnorske fylker. Disse lever riktignok videre som navn på de distrikter hvor folk flest har sin primære regionale eller lokale tilhørighet (f.eks. Vesterålen, Helgeland, Namdalen, Sunnmøre, Hardanger, Ryfylke, Hadeland, Romerike, Valdres, Østerdalen osv.) Men fortsatt har Kongeriket en administrativ hovedinndeling som avspeiler arven fra dansketidens amtsordning. Febrilsk flikking har ikke hjulpet det skvatt. Forsøkene i det 20. århundres siste kvartal på å gi fylkeskommunene med deres fylkesting m.v. et nytt og levende innhold har bare vært en begrenset suksess. Spørsmålet om en reform av fylkesinndelingen har fra tid til annen vært drøftet av politikerne, men har hittil ikke utløst noen bred, engasjert eller reflektert debatt. Og da rakk vi ikke gjøre noe mer med den saken.